

ftille sig som en mæglende Regering, som en Regering, der vilde se at faa de modstridende Interesser i Folketing og Landsting til at arbejde sammen, søge at afværge Konflikter og bøde af for de tilspidsede Forhold, som ellers let vilde kunne opstaa mellem de to Ting. Det er imidlertid ganske vist, at se vi, hvorledes det faktisk er gaaet, have vi ikke mærket ret meget til Regeringens mæglende Standpunkt i de Sager, som have foreligget, medens denne Regering har siddet. Mæglerrollen er ikke kommen til at springe særlig stærkt i Øjnene for os andre, der have fulgt dens Virksomhed nu i længere Tid, og dette giver sig som sagt et nyt Vidnesbyrd i den Maade, hvorpaa Regeringen har indledet Forhandlingerne ogsaa om Toldspørgsmaalet her i dette Ting. Nu kan man jo sige: Ja, men man kan dog ikke forlange, at en Finansminister, som faar en Kommissionsbetænkning over en Toldlov, delt mellem Folketingets og Landstingets Stilling — for det kan man jo i sine Hovedtræk kalde Flertallets og Mindretallets Stilling; den er selvfølgelig hverken absolut det ene eller det andet, men i de store Hovedtræk, i al Almindelighed kan man godt sige, at det er Folketingets og Landstingets Standpunkt — man kan dog ikke forlange, at en Finansminister, der nu efter hele sin Stilling og øvrige politiske Syn nærmest er tilbøjelig til at slutte sig til Landstingets Hovedanskuelse, og som ved mange Lejligheder har givet til Kende, at han nærmest sympatiserer med de Tanter, der derigennem komme til Orde, uden videre skulde sige: Nu, til en Forandring, tager jeg Folketingets Flertalsstandpunkt, stiller mig paa det og ser, hvorledes vi kunne komme igennem dermed. Nej, det kan man ikke forlange. Man vil faa maaste sige, at man lunde søge at faa et Middelsstandpunkt. Var det ikke muligt, at der kunde findes et saadant? Men man kan ikke forlange, vil man vistnok svare, at Ministeren, da Kommissionen ikke er bleven enig, skal være Mægler, se at finde noget, der ligger lige midt imellem og søge at eksperimentere dermed. Det vil jeg ogsaa indrømme var ikke nogen praktisk Fremgangsmaade eller en Fremgangsmaade, man kan forlange af en Minister, og ganske særlig, naar man som Finansministeren meget hurtigt forelægger Kommissionens Arbejde i Lovsform. Men

der er en anden Udvej, der utvivlsomt kunde have været brugt, og det ligger i, at Uoverensstemmelserne mellem de to Synspunkter efter min Mening kunne grupperes under fire Hovedsynspunkter. Jeg tror, at enhver, der vil undersøge Uoverensstemmelserne og deres Karakter, vil indrømme mig, at naar jeg opstiller fire Hovedgrupper af Uoverensstemmelser, ville alle de Uoverensstemmelser, som ere til Stede, og som kunne tænkes at komme til Stede, kunne sorteres derind under. Jeg skal nu nævne dem. Den første Hovedgruppe er Forholdet til de finansielle Forbrugsafgifter. Det er en Gruppe for sig, hvor der er meget betydelige Uoverensstemmelser, men man vil meget let se, at alle disse Uoverensstemmelser, hvis man plukker dem ud, væsentlig have samme Hovedkarakter. Spørgsmaalet om Fordelingen af Toldafgifterne og Toldbeløbene for disse finansielle Forbrugsafgifter er noget for sig, som i og for sig ikke absolut hænger sammen med de andre Grupper. Den anden Hovedgruppe af Uoverensstemmelser er den, der drejer sig om hele Beskæftigelsesystemet, det er en Gruppe af en helt anden Karakter, der ikke er uoploselig knyttet sammen med den første. Den tredje Hovedgruppe af Uoverensstemmelser, som jeg vil nævne, er Spørgsmaalet om Toldopkrævningsmaaden. Det er med andre Ord Princippet: Bægttold og Værditold og deres indbyrdes Forbindelse og Forsøget paa at løse det. Det er noget, der ikke absolut hænger sammen med det andet. Endelig er der den fjerde Hovedgruppe af Uoverensstemmelser: Kompensationsspørgsmaalet. Dette kommer for øvrigt først frem, naar man er kommen til Enden og forsvarlig har behandlet samtlige Positioner og gør det finansielle Resultat op. Naar det viser sig, at Forskydningen er bleven større, end man enten ønsker eller tror at kunne føre igennem, kommer det sidste Spørgsmaal frem. Det Punkt kommer altsaa først frem, naar man ser, at der maa raades Bod paa den temmelig store Forskydning, man er kommen til ved rent saglig at behandle de forskellige Sætter. Jeg tror, at alle ville indrømme mig, at alle de Uoverensstemmelser, der kunne fremkomme, ville kunne henføres under en af de fire Hovedgrupper, jeg har nævnt. Naturligvis er der en vis indbyrdes Forbindelse mellem dem, og de maa til